

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— 'Αλλά τότε δέν θά δεχτώ πειά κανέναν, ειπε η Μαργαρίτα.

— 'Εστω, κανέναν, τής απάντησε ή κ. ντ' 'Αρζάκ. Θά είμαι τόσο εύτυχής άμα δέν θά βλέπω αυτόν τόν κ. ντε λά Φρεσναί, ώστε θά μπορούσα νά ζήσω και μέσα στην έρημιά ακόμα.

— 'Αλλά πρέπει νά του γράψω...

— Νά του γράψης; "Οχι... "Αφησε τά πράγματα έτσι... Ξέρω έγώ τί σου λέω... Θάρθη μιά, δυό, τρεις φορές και θά του πουν πώς δέν δέχεσαι... Κατόπιν σου έγγωμαι ότι δέν θά ξαναρθή...

— Θά κάνω ό,τι θέλεις, μητέρα μου, ειπε μελαγχολικά ή Μαργαρίτα.

— Φίλησέ με λοιπόν, ειπε ή κ. ντ' 'Αρζάκ. Είμαι εύχαριστημένη από σένα... Και σου υπόσχομαι νά τόν χαιρετήσω εύγενέστατα την πρώτη φορά πού θά τόν συναντήσω...

'Η Μαργαρίτα έμενε σιωπηλή... Τί μπορούσε ν' απάντησιν στις λογικές παρατηρήσεις τής μητέρας της; Τίποτε, έκτός από δυό λέξεις, δυό λέξεις μαγικές με τις όποιες θά δικαιολογούσε τά πάντα... 'Αλλά πώς νά προφέρη αυτές τις λέξεις: «Τόν αγαπώ»;... Πώς νά πη στή μητέρα της: «Τόν άνθρωπο αυτό πού έσεις τόν μισείτε, τόν περιφρονείτε και τόν καταδιώκετε, τόν άνθρωπο αυτόν έγώ τόν αγαπώ!...»

"Όταν ή κ. ντ' 'Αρζάκ έφυγε και ή Μαργαρίτα έμεινε μόνη, αγανάκτησε έναντίον τής άφόρητης αυτής τυραννίας.

— Δέν θά παντρευτώ κανέναν! ειπε τέλος. Δέν θά ξαναϊδω πειά τόν Ροβέρτο, αλλά θά μείνω ελεύθερη. Δέν θά κάνω αυτό πού θέλω, αλλά και δέν θά μ' αναγκάσουν νά κάνω αυτό πού δέν θέλω... Θά ζήσω μόνη! "Ετσι τουλάχιστον θά είμαι κυρία τών σκέψεών μου...

Σέ λίγο πήγε νά την έπισκεφθή ή κ. ντ' 'Εστινύ και ή γνώμη της ήταν αντίθετη πρὸς τις ιδέες τής Μαργαρίτας.

— "Οχι, τής ειπε, πρέπει νά τελειώσῃ αυτή ή ιστορία, γιατί ξεξετέθη πολύ. Παντού, σ' όλα τά σαλόνια, προφέρουν τόν όνομά σου μαζί με δυό άλλα όνόματα, από τά όποια πρέπει τόν ένα νά γίνῃ δικό σου... Διάλεξε, αλλά μην άργήσης... 'Εγώ δέν είμαι προκατειλημμένη σαν τή μητέρα σου, αλλά βρίσκω γοητευτικώτατο και άσύγκριτο τόν Ροβέρτο, και καταλαβαίνω ότι μιά γυναίκα σαν έσένα, αυτόν θά προτιμήσῃ... 'Αλλά δέν σου λέω διάλεξε αυτόν ή εκείνον... Διάλεξε τόν ένα, μά όσο τόν δυνατόν πιό γρήγορα... γιατί ό κόσμος είναι πολύ κακόγλωσσος.

Τά φιλικά αυτά λόγια τής κ. ντ' 'Εστινύ άρεσαν πολύ στή Μαργαρίτα και την καθούχασαν. 'Εξήσκησαν μεγαλύτερη επίδρασι άπάνω της από τις αυθαίρετες διαταγές τής μητέρας της. Και αποφάσισε νά διαλέξῃ... 'Αλλά ποιόν; Αυτό ήταν τόν πρόβλημα...

* * *

"Όταν την ίδια ήμέρα ή Μαργαρίτα πήγε νά δῃ τόν Στέφανο στό σπίτι του, τόν βρήκε νά υποφέρει περισσότερο από την πληγή του. Είχε αρκετό πυρετό κι' αυτό άνησυχούσε πολύ τόν γιατρό του. "Ηταν περίλυπος και φαινόταν σαν άρρωστος πού δέν ήθελε νά θεραπευθῃ.

— 'Επιπλήξατέ τον, σάς παρακαλώ, κυρία, ειπε ό γιατρός στή Μαργαρίτα. 'Εσάς τουλάχιστον θά σάς ακούσῃ...

— "Οχι, δέν θέλω ν' ακούσω τίποτε, ειπε ό Στέφανος.

— Δέν έχω λοιπόν τόν δικαίωμα νά θεραπεύσω μιά πληγή πού ελήφθη πρὸς χάριν μου; ρώτησε ή νέα γυναίκα χαμογελώντας γλυκά.

— Πώς τόν ξέρεις; ειπε ό Στέφανος. Ποιός σου τόν ειπε;

Και ή χαρά έλαμψε στά μάτια του. 'Αλλά άμέσως κατόπιν έπρόσθεσε με θλίψη:

— Μαργαρίτα, αυτό δέν σε υποχρεώνει σε τίποτε... Σε υπεράσπισα σαν συγγενής, σαν εξαδέλφος...

'Η Μαργαρίτα, συγκινημένη βαθειά από την λεπτότητα αυτή, έδωσε τόν χέρι της στό Στέφανο και τόν ειπε:

— Πρέπει νά θεραπευθῃς γρήγορα, γιατί ή πληγή σου

είνε τύφιν συνειδήσεως για μένα... Τό πάθημά σου τό θεωρώ ως δικό μου άμάρτημα...

— "Αν μ' αγαπούσες, θά γινόμουν άμέσως καλά.

— Ξέρεις πολύ καλά ότι σ' αγαπώ... "Αν δέν σ' αγαπούσα, θά...

Δέν μπόρεσε νά συμπληρώσῃ τή φράσι της... Ντράπηκε για τή σκέψι της. «"Αν δέν σ' αγαπούσα — ήθελε νά πῃ — θά παντρευόμουν τόν άλλο, τόν όποιο επίσης αγαπώ».

Πράγμα παράδοξο: Αυτό έφτασε για νά ξαναδώσῃ στό Στέφανο όλη του την έμπιστοσύνη.

— Πραγματικά, σκέφτηκε, αν δέν μ' αγαπούσε, θά διάλεγε τόν Ροβέρτο. Είνε πλουσιώτερος, ωραιότερος, κομψότερος από μένα και κάθε άλλη στή θέσι της θα είχε αποφασίσει. Τί την κρατάει λοιπόν; "Αρα μ' αγαπά...

Και ό Στέφανος κύτταξε τή Μαργαρίτα γεμάτος εύγνωμοσύνη, εύτυχισμένος.

"Εξαφνα ή Μαργαρίτα άκουσε μιά φωνή νά ψιθυρίζῃ στό αὐτί της αυτά τά λόγια:

— Κακή, πότε θά μου ξαναδώσῃς τόν παιδί μου;

"Ηταν ό γέρο κόμης ντ' 'Αρζάκ, ό πατέρας του Στεφάνου, ό όποίος είχε μπη συρόμενος σχεδόν στην κάμαρη του γιου του κι' είχε πλησιάσει τή Μαργαρίτα.

— Γυναίκα χωρίς καρδιά, έπρόσθεσε με εύθυμο μάλλον τόνο ό γέρο κόμης, δέν συγκινείσαι βλέποντας έναν παράλυτο πατέρα νά σε ίκετεύῃ για τόν πληγωμένο παιδί του; 'Η σκηνή αυτή δέν σου κάνει καμμία έντύπωσι; 'Ο γιός μου λίγο έλειψε νά σκοτωθῃ για σένα, κυρία... Δέ θά τόν ανταμείψῃς;

'Ο Στέφανος έγνεψε στον πατέρα του νά σωπάσῃ, αλλά εκείνος έκανε πώς δέν τόν καταλάβαινε κι' εξακολούθησε:

— 'Εμπρός, φιλάρεσκη, αποφάσισε. Πότε θά γίνουν οι γάμοι σας; Είμαι γέρος και δέν μπορώ νά περιμένω περισσότερο...

'Η Μαργαρίτα, παρ' όλο τόν άστείο τόνο τών λεγομένων του κόμης, έτρεμε... 'Η άγωνία τής μητέρας της πού περιέριμε την άπόφασί της, ή ίκεσίες του γέρου, ό όποίος πρὸς όλίγον νά χάσῃ τόν παιδί του έξ αιτίας της, ή χαρά του Στεφάνου, πίεζαν την καρδιά της και την τραβούσαν πρὸς αυτόν...

Τί ν' αντίταξῃ σε όλ' αυτά; 'Η άνάμνησις του άλλου δέν έφτανε... Πώς μπορούσε νά θυθῃσῃ στην άπελπισία τρεις άνθρωπους πού τή λάτρευαν χάριν ενός άγνωστου, ό όποίος ίσως δέν θά έκτιμούσε όσο έπρεπε τή θυσία της;...

"Αφησε λοιπόν τόν έαυτό της νά παρασυρθῃ από τις περιστάσεις, και όταν ό γέρος τή ρώτησε και πάλι: «Πότε θά γίνουν οι γάμοι;» απάντησε:

— "Όποτε θελήσετε.

— "Όταν θά γίνῃ καλά ό Στέφανος, ειπεν ό γέρος γεμάτος χαρά.

— "Εγίνα κιόλας καλά! φώναξε ό Στέφανος, ό όποίος σηκώθηκε σαν τρελλός και πέταξε κάτω τά προσκέφαλα και τους επιδέσμους του. "Εγίνα καλά! Δέν υποφέρω πειά. 'Ακούς, Μαργαρίτα;... Δέν θέλω νά υποφέρω!...

— Εύτυχισμένη ήλικία! ειπε ό γέρο-κόμης. "Ελα νά μ' άγκαλιάσῃς, άνεψιά μου, ή μάλλον, κόρη μου...

'Η Μαργαρίτα άγκάλιασε και φίλησε τόν θείο της και κατόπιν έδωσε τόν χέρι της στό Στέφανο.

IX

"Όταν ή Μαργαρίτα γύρισε σπίτι της, ένιωσε όλη τή χαρά της νά διαλύεται με μιās. 'Εκεί έμαθε ότι ό Ροβέρτος είχε πάει νά την έπισκεφθῃ κατά την άπουσία της και, ότι καθ' ύπόδειξιν τής μητέρας της, τόν είχαν απαντήσει ότι βρισκόταν στό σπίτι του θείου της κι' ότι ή άπουσία της θα διαρκούσε πέντ' -έξη μέρες.

— Σε πέντε μέρες, είχε σκεφθῃ ή κ. ντ' 'Αρζάκ, θά μάθῃ ότι ή Μαργαρίτα παντρεύεται και δέν θά ξαναρθῃ πειά.

(Ακολουθεί)